

[Gade]

Nu står vi her og skal fra Folketingets talerstol debattere en økonomisk og monetær union, ganske få år efter at statsministeren erklærede, at nu havde befolkningen sikkerhed for, at vi aldrig kom til at diskutere økonomisk union, fordi vi fik EF-pakken. Det var sådan, statsministeren argumenterede, og ikke den udlægning, som statsministeren for lidt siden forsøgte at fremføre. Hvilken information gav man så den danske befolkning? Ja, jeg har slået op i de papirer, der blev sendt ud til folkeafstemning.

Om den afgørende paragraf, hvor man indarbejder afsnittet om valutaforhold, hedder det, og jeg citerer:

»Der er tale om målsætningsbestemmelser, der ikke får konkret betydning for det allerede eksisterende valutasamarbejde.«

Slut – og nå, må man sige.

Det er, hvad der stod. Det er, hvad den danske befolkning fik at vide. Så fik de én ting mere at vide af statsministeren, at nu er unionen stendød. Det er det, der er statsministerens store fejl, og det ville klæde statsministeren i dag heroppe at sige: Jeg tog fejl.

Ivar Nørgaard (S):

Statsministeren konstaterede, at der her i salen i hvert fald var enighed om én ting, og en væsentlig ting, nemlig, at det var kolossalt vigtigt, hvad der nu og i de nærmeste år sker i EF. Det kan jeg tilslutte mig, at det er noget, vi alle kan konstatere at samtlige partier her er enige om.

Statsministeren har så også bekræftet, at det grundlag, vi nu har gennem rapporterne, ikke er et tilstrækkeligt grundlag, vi må også vente på Kommissionens rapport. Ud over det må vi også selv forberede os, og det er jo noget af det, som denne debat skulle give os basis for og regeringens basis for: at kredse de emner ind, som vi skal forberede os på at føre frem på regeringskonferencen.

Der kræves jo mere end disse overskrifter, men det ser ud, som om vi alle sammen er enige om de overskrifter, jeg har fremført i dagsordenen: det er bedre samarbejdsmonster med Østlandene, centraleuropæiske og østlige lande, med EFTA, og det er dette problem med at få placeret miljøet og arbejdsmarkedet noget mere centralt.

Når det drejer sig om disse problemer med Østeuropa og EFTA, kommer der nok et skisma i denne forsamlings forståelse af, hvordan man bedst kan fremme nye samarbejdsmonstre. Statsministeren var her på det seneste inde på, at det kunne man da utvivlsomt bedst gøre ved yderligere at styrke EF, men hvis man dermed mener, at man kan nå det ved yderligere at centralisere beslutningsprocessen i EF, er jeg ikke enig i statsministerens konklusion. For ser man nærmere på, hvordan EFTA og central- og østeuropæiske lande skal kunne oparbejde yderligere samarbejdsmonstre med os, og vi med dem, er det for det første meningen, at de alle skal kunne komme ind på det indre marked. De af dem, som ønsker det, skal kunne komme ind i landbrugsordningerne, og de, der ønsker det, det er jo navnlig Ungarn, Jugoslavien og Bulgarien, disse sydeuropæiske landbrugslande, vil have adgang til EF's landbrugsmarked og vil gerne med i disse ordninger. Svenskerne og nordmændene er mere interesseret i at komme ind på det industrielle marked, det indre marked, for deres industriprodukter og servicevirksomhed.

Men man har opstillet det kriterium, statsminister, at så skal der være reciprocitet. Dette fine nydanske ord, reciprocitet, betyder, at der skal være gensidighed. Det betyder igen for eksempel for nordmændene og svenskerne, at man skal beslutte sig til at gå ind i en toldunion, og at man skal indbetale penge til en fælles kasse til regionaludvikling og til landbrugsordningerne. Men det kræver jo så også, at disse lande får medindflydelse på, hvordan disse midler anvendes. Hvis erhvervslivet skal ligestilles de to steder, kræver det også, at der er en domstol, der kan træffe afgørelser, hvis man ikke følger reglerne. Det vil sige, at der også skal laves regler om, om man skal have svenskere og nordmænd siddende i EF-Kommissionen, EF-Domstolen, eller hvordan man skal forholde sig med EF-Domstolens kompetence på disse områder. Alt sammen noget, som man faktisk skal tage stilling til, inden man lukker for meget af i EF. Det mener jeg man er nødt til at tage op herhjemme. Vi bliver nødt til at analysere det og finde ud af, hvad vi skal foreslå på disse områder. Jeg tror ikke, vi skal sige, at det så gælder om så hurtigt som muligt at få lukket centralt af i de eksisterende EF-lande. Tværtimod, tror jeg.